

JE WEET DAT JE DIT WIL

**KRI
STEN
ROU
PEN
IAN**

JE WEET DAT JE DIT WIL

'Cat Person' en andere verhalen

Nieuw Amsterdam

De vertaler ontving voor deze vertaling een projectsubsidie
van het Nederlands Letterenfonds

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Een aantal verhalen uit deze bundel zijn al eerder (soms in afwijkende vorm)
verschenen: 'Stoute jongen' in *Body Parts Magazine*, 'Kattenmens' in
The New Yorker, 'Pijnbank' in *Writer's Digest* en 'Nachtloper' in
Colorado Review. Dank aan de Hopwood Foundation voor haar financiële
ondersteuning van 'Nachtloper' en 'Het luciferdoosjessyndroom'.

Oorspronkelijke titel *You Know You Want This*. Scout Press,
imprint van Simon & Schuster, Inc., New York

© 2019 Kristen Roupenian

© 2019 Nederlandse vertaling Tjadine Steeman / Nieuw Amsterdam

Omslagontwerp Studio Ron van Roon / Bart Rouwhorst

Foto auteur © Elisa Roupenian Toha

NUR 304/302

ISBN 978 90 468 2422 1

www.nieuwamsterdam.nl

Voor mijn moeder, Carol Roupenian,
die me heeft geleerd mijn angsten te omarmen

INHOUD

Stoute jongen	11
Look at Your Game, Girl	25
Haringen in een ton	39
Nachtloper	59
De spiegel, de emmer en het oude dijbeen	77
Kattenmens	93
Een fatsoenlijke vent	117
De jongen in het zwembad	171
Pijnbank	193
Het luciferdoosjessyndroom	207
Doodswens	227
Bijtertje	243
Dankwoord	255

He sez
There is something jerking
in your ribcage
that is not a heart
It is cow-intestine white
& fibrous & gilled

Lara Glenum, *Pulchritude*

STOUTE JONGEN

Laatst kregen we bezoek van onze vriend. De verkering met zijn vreselijke vriendinnetje was eindelijk uit. Het was al de derde keer dat het uit was met deze meid, maar hij beweerde dat de breuk nu echt definitief was. Hij ijsbeerde door onze keuken en liep de tienduizenden kleingeestige vernederingen en kwellingen van hun zes maanden durende relatie nog eens na, terwijl wij begripvol met hem meekreunden en een meelevend gezicht trokken. Toen hij naar de wc ging om even op adem te komen, vielen wij rollend met onze ogen tegen elkaar aan, deden net of we onszelf wilden wurgen en zetten een virtueel pistool tegen onze slaap. De een zei tegen de ander dat het luisteren naar het gezeur van onze vriend over het hoe en waarom van de breuk te vergelijken was met een alcoholist die klaagt over een kater: ja, ontzettend vervelend, maar allemachtig, wat is het moeilijk om sympathie op te brengen voor iemand met zo weinig zelfinzicht. Hoelang bleef onze vriend nog daten met vreselijke figuren en dan verbaasd staan te kijken dat ze hem als oud vuil behandelden, vroegen wij ons af. Toen hij uit de wc kwam, schonken wij hem zijn vierde shotje in en zeiden dat hij te dronken was om achter het stuur te kruipen maar dat hij gerust bij ons op de bank mocht blijven pitten.

Die nacht lagen we in bed te praten over onze vriend. We mopperden dat onze flat zo klein was en dat hij ons zou horen als we seks hadden. Misschien moesten we het gewoon doen,

zeiden we – het zou de beste bijna-beurt zijn die hij in maanden had gehad. (Seksweigerings was namelijk een van de manipulatieve tactieken van zijn vreselijke vriendinnetje.) Misschien zou hij er wel van genieten.

De volgende ochtend, toen we ons klaarmaakten voor werk, lag onze vriend nog met zijn overhemd half losgeknoopt te slapen. Overal om hem heen lagen ingedrukte blikjes; het was duidelijk dat hij nadat wij naar bed waren gegaan nog lang in zijn eentje had zitten drinken. Hij lag er zo zielig bij dat we ons schaamden voor de gemene grappen die we de avond ervoor over hem gemaakt hadden. We zetten extra koffie, maakten ontbijt voor hem en zeiden dat hij zo lang bij ons mocht blijven als hij wilde, maar we waren toch wel verbaasd toen we die avond thuiskwamen en hij nog steeds op de bank bleek te liggen.

We trokken hem overeind, zetten hem onder de douche en namen hem mee uit eten, maar we lieten hem geen moment aan het woord over zijn verbroken relatie. In plaats daarvan deden we poeslief, lachten om al zijn grapjes, bestelden een tweede fles wijn en gaven hem levensadviezen. Je verdient iemand die je gelukkig maakt, zeiden we. Een gezonde relatie met iemand die van je houdt, gingen we door, en we keken elkaar instemmend aan voordat we onze aandacht weer op hem richtten. Hij was net een droevig hondje dat snakte naar vriendelijkheid en complimentjes, en we genoten van de gretigheid waarmee hij die oplebberde. We wilden 'm over zijn zachte kop aaien, achter zijn oren krabben en 'm zien kwispelen.

Het was zo'n leuke avond dat we onze vriend na afloop uitnodigden met ons mee te gaan. Hij vroeg of hij nog een nachtje bij ons mocht pitten, en toen we wilden weten waarom bekende hij dat hij nu liever niet in zijn eentje thuis was, omdat hij daar herinnerd werd aan zijn vreselijke vriendinnetje. Na-

tuurlijk, zeiden we, je kunt zo lang blijven als je wilt, we hebben een slaapbank, daar is die voor bedoeld. Maar achter zijn rug om wisselden we even een blik, want we wilden hem dan wel graag een plezier doen, maar nog een nacht zonder seks trokken we niet – bovendien waren we dronken, en daar kwam bij dat het aardig doen de hele avond ons behoorlijk hitsig had gemaakt. Dus gingen we naar bed en waarschijnlijk hoorde hij al aan ons ‘welterusten’ dat we gingen neuken. In het begin probeerden we zo zacht mogelijk te doen, maar al snel hadden we het idee dat onze pogingen om zo weinig mogelijk geluid te maken en ons gegiechel en ‘sst’-geroep juist de aandacht vestigden op wat we aan het doen waren, waarop we besloten ons niet krampachtig in te houden. En eerlijk gezegd gaf de gedachte dat hij in het donker naar ons lag te luisteren er een extra opwindend tintje aan.

De volgende ochtend geneerden we ons een beetje, maar we zeiden tegen onszelf: hé, misschien is dat wel het duwtje dat hij nodig heeft om ons nest te verlaten en terug te gaan naar zijn eigen huis, en wie weet zet het hem aan op zoek te gaan naar een vriendinnetje dat vaker met hem naar bed wil dan eens in de twee maanden. Maar diezelfde middag vroeg hij in een appje wat we die avond gingen doen en het duurde niet lang of hij sliep het grootste deel van de week bij ons.

We gaven hem elke avond te eten en als we daarna met z'n drieën ergens heen gingen, zat hij altijd op de achterbank en wij voorin. Voor de gein zeiden we tegen hem dat we hem zakgeld en huishoudelijke taken zouden geven; we graptten dat we ons telefooncontract zouden aanpassen en hem als gezinslid zouden aanmelden, gezien al de tijd die we samen doorbrachten. Bovendien, zeiden we, konden we hem zo beter in de gaten houden en voorkomen dat hij berichtjes naar zijn vreselijke ex-vriendinnetje stuurde, want ze hadden nog steeds contact, ook al was het uit, en hij zat voortdurend op zijn

telefoon. Hij beloofde telkens dat hij ermee zou ophouden, dat hij best wist dat het niet slim was om contact te blijven houden, maar het volgende ogenblik zat hij toch weer met haar te appen. Over het algemeen vonden we het gezellig met hem. We bemoederden hem een beetje, zorgden voor hem en gaven hem op z'n kop als hij zijn vreselijke ex-vriendinnetje appte of niet naar zijn werk ging omdat hij een nachtje had doorgehaald.

Ondanks zijn aanwezigheid bleven we gewoon doorseksen. Sterker nog, het was de beste seks die we ooit hadden gehad. Het werd de kern van een gedeelde fantasie, waarbij we ons voorstelden dat hij met zijn oor tegen de muur meeluisterde, verscheurd door jaloezie, geilheid en schaamte. We wisten niet of dat zo was – misschien legde hij een kussen over zijn hoofd om ons maar niet te hoeven horen, misschien lieten onze muren minder geluid door dan we dachten –, maar het was ons spelletje en we daagden elkaar uit om na afloop, nog verhit en nahijgend, iets te drinken te pakken uit de koelkast en te kijken of hij nog wakker was. Als hij nog wakker was (en dat was altijd zo), maakten we een luchtig praatje met hem en haastten ons dan terug naar bed om erover te lachen en voor de tweede keer te neuken, nog onstuimiger dan de eerste keer.

We kregen zo'n kick van dit spelletje dat we de inzet verhoogden: half ontkleed de slaapkamer uit komen, of alleen met een handdoek om, de deur op een kier of verder open laten staan. Na een buitengewoon wilde nacht vroegen we hem wel eens plagend of hij goed had geslapen en waarover hij gedroomd had, en dan keek hij naar de grond en zei: 'Dat weet ik niet meer.'

Dat hij onze bedpartner zou worden was gewoon een fantasie van ons, maar gek genoeg werden we na een tijdje kriegel dat onze vriend zo timide bleef. We beseften dat wij het initi-

atief moesten nemen. Ten eerste, wij waren met meer, ten tweede, het was onze flat en ten derde, zo was de verhouding nu eenmaal tussen ons: wij commandeerden hem en hij gehoorzaamde. Toch werkte hij ons soms ook op de zenuwen, of we begonnen op hem te vitten, reageerden onze gefrustreerde verlangens op hem af en waren nog gemener tegen hem dan anders.

Wanneer ga je nou op zoek naar een nieuwe vriendin? vroegen we. God, het is al zo lang geleden voor jou, je zult wel ongeveer gek worden. Je ligt toch niet te rukken op onze bank, hè? Laten we het niet merken. Voordat we naar bed gingen, stonden we met onze armen over elkaar voor hem, alsof we boos op hem waren, en zeiden: gedraag je wel een beetje, dit is een mooie bank, we willen er morgenochtend geen vlekken op zien. In het bijzijn van anderen, vooral knappe meisjes, maakten we indirect toespelingen op de grap. Vertel het 'r, zeiden we dan. Vertel haar maar over de bank en hoe dol je erop bent, hoe graag je erop ligt, toch? En dan knikte hij dodelijk gegeneerd en zei: ja, heel graag.

En toen kwam er een avond waarop we alle drie dronken werden, zwaar bezopen, en voerden we de grap nog wat verder door, pushten hem om het toe te geven: kom op, je doet het de hele tijd met jezelf, hè, je bent helemaal aan het door-draaien terwijl je naar ons ligt te luisteren, viezerik, dacht je soms dat we dat niet wisten? En toen verstijfden we even, want dat was voor het eerst dat we hardop zeiden dat we wisten dat hij ons kon horen, en dat hadden we eigenlijk nog even voor ons willen houden. Maar hij reageerde niet, waarop wij nog feller van leer tegen hem trokken: we kunnen je horen, zeiden we, dreigend zwaaiend met ons biertje, we kunnen je horen hijgen en de bank horen piepen, waarschijnlijk sta je de helft van de tijd bij de deur naar ons te gluren, ach, dat maakt ons niet uit, prima hoor, we weten dat je op

springen staat, maar godallemachtig, zeg het gewoon eerlijk. Daarna moesten we lachen, te hard, schonken ons glas nog eens vol en zetten een nieuwe grap in, waarvan de pointe was dat hij ons al talloze keren bezig had gezien en dat het wel zo eerlijk was dat wij nu naar hém mochten kijken. Hij moest ons deelgenoot maken, deelgenoot maken van wat hij op die bank uitvrat, ónze bank, als we er niet waren. We dreven de spot met hem, juttten hem op, plaagden hem – urenlang, leek het – en hij liep steeds roder aan maar stond niet op, hij bleef vastgeplakt op de bank zitten. En toen hij eindelijk zijn gulp openritste, voelden wij een ongekende golf van opwinding door ons heen gaan. We keken net zo lang tot we het niet meer hielden en ons struikelend naar de slaapkamer haastten, waar we de deur open lieten staan. Die eerste keer vroegen we hem er niet bij; we wilden dat hij ons van een afstand bespiedde.

De volgende ochtend was een beetje penibel, maar we voerden als smoes aan dat we stomdronken waren geweest. Echt straalbezopen. Na het ontbijt vertrok hij en bleef drie dagen weg, maar de vierde avond stuurden we hem een berichtje en gingen we met z'n drieën naar de bioscoop, en de vijfde avond kwam hij bij ons langs. We hadden het niet meer over de grap of wat er tussen ons was gebeurd, maar het simpele feit dat we weer samen aan het drinken waren was een soort stilzwijgende bevestiging dat het ook een tweede keer kon gebeuren. We dronken gestaag, serieus, en met elk uur dat verstreek steeg de spanning, tegelijk met onze overtuiging dat hij er wel open voor stond. Op het laatst zeiden we: 'Ga naar onze slaapkamer en wacht daar op ons.' Toen hij weg was, deden we er extra lang over om ons drankje op te drinken, tot we op een gegeven moment onze glazen neerzetten en hem achternagingen.

We bedachten allerlei regels voor wat hij wel en niet mocht

doen; wat hij wel en niet mocht aanraken. Hij mocht in feite heel weinig; hij mocht voornamelijk toekijken en zelfs dat niet de hele tijd. We gedroegen ons als echte tirannen; de grootste kick kregen we nog uit het verzinnen van regels en ze dan te wijzigen en kijken hoe hij daarop reageerde. In het begin hadden die avonden iets onwezenlijks, als een soort zeepbel die aan de rand van het echte leven kleefde, maar na ongeveer een week gaven we hem de eerste regel waar hij zich overdag aan moest houden, en plotseling spatte de wereld open en stroomden de mogelijkheden naar buiten.

Aanvankelijk waren de opdrachten die we hem gaven dezelfde opdrachten als in het begin: sta op, ga onder de douche, scheer je baard, hou op met appen met die vreselijke meid. Maar nu lieten we elke opdracht vergezeld gaan met knetterende bliksem, een fonkelende flits. We zetten een tandje bij: hij moest leukere kleren aanschaffen, die wij voor hem uitkozen. Hij moest zijn haar laten knippen. Hij moest ontbijt voor ons maken. Hij moest de omgeving rondom zijn slaapplek – de bank – schoonhouden. We stelden een schema voor hem op, dat we steeds verder verfijnden tot hij alleen nog mocht slapen, eten en pissen als wij hem toestemming gaven. Zo opgeschreven klinkt het nogal wreed, en misschien was het dat ook, maar hij speelde zonder te protesteren mee, en fleurde onder onze handen kortstondig op.

Zijn drang om te behagen beviel ons en na verloop van tijd wisten we niet beter. Alleen was zijn niet-aflatende gehoorzaamheid in seksueel opzicht nogal frustrerend; toen we eenmaal aan dit nieuwe patroon waren gewend, waren ook de spanning en de onzekerheid van die eerste woest opwindende nacht weg. Dus begonnen we hem al snel weer te plagen; grapjes dat wij net zijn vader en moeder waren, dat hij zich als een kleuter gedroeg, dat hij sommige dingen wel en andere dingen niet op de bank mocht doen. We stelden nieuwe regels

op waaraan niet te voldoen was en gaven hem kleine bestraffingen als hij zich er niet aan hield; stoute jongen, zeiden we dan plagend. Kijk nou wat je hebt gedaan. Zo amuseerden we ons weer een tijdje. We leefden ons echt uit in het verzinnen van straffen, tot die op een gegeven moment uit de hand begonnen te lopen.

We betrapten hem tijdens het appen met het vreselijke vriendinnetje. We namen zijn telefoon in beslag en ontdekten dat hij de hele tijd contact met haar had gehouden, hoewel hij had beloofd – gezworen zelfs! – dat hij haar niet meer zou spreken. We waren woedend en voelden ons persoonlijk verraden. En daar was niks grappigs aan. We vroegen hem aan tafel te gaan zitten en namen tegenover hem plaats. Hoor eens, zeiden we, je hoeft niet bij ons te blijven, we houden je hier niet vast, je mag terug naar huis als je wilt, dat maakt ons echt geen reet uit.

Het spijt me, zei hij, ik weet dat ze slecht voor me is. Dit is niet wat ik wil. Hij begon te huilen. Het spijt me, zei hij weer, stuur me alsjeblieft niet weg.

Goed dan, zeiden wij, maar wat we die avond met hem deden ging zelfs ons te ver, en de volgende ochtend walgden we van onszelf en werden we een beetje misselijk bij de aanblik van hem. We stuurden hem naar huis en zeiden dat we hem wel lieten weten als we hem weer wilden zien.

Zodra hij weg was, sloeg de verveling genadeloos toe. Twee dagen lang wisten we ons te verbijten, maar zonder hem als toeschouwer was het leven zo saai en zinloos dat het net leek of we niet bestonden. We hadden het voortdurend over hem, speculeerden over wat er nu precies met hem aan de hand was, over hoe kapot hij was, en daarna spraken we met onszelf af dat als we ons voornemen gingen uitvoeren – wat dat ook precies behelsde – we het fatsoenlijk zouden aanpakken, een polyamoureuze relatie met wederzijdse instemming en afge-

sproken stoptekens. En op de derde dag lieten we hem weten dat hij weer welkom was. We zetten ons beste beentje voor, maar we waren alle drie zo gruwelijk beleeft en voelden ons zo opgelaten in elkaars gezelschap dat de enige manier om een einde aan de spanning te maken was naar de slaapkamer gaan voor een herhaling van alle dingen waar we drie dagen eerder nog zo van walgden.

Daarna ging het van kwaad tot erger. Hij was net een glibberig voorwerp dat we probeerden vast te houden, maar hoe harder we knepen, hoe meer het tussen onze vingers wegglipte. We waren op jacht naar iets wat in hem zat en dat ons tegenstond, maar als dolle honden die de prooi hebben geroken, konden we niet meer loslaten. We experimenteerden – met pijn en blauwe plekken, kettingen en seksspeeltjes – en na afloop vielen we neer in een wirwar van bezwete ledematen, als een verzameling drijfhout die na een storm op het strand aanspoelt. Die momenten hadden iets sereens: de kamer stil, op onze hijgende ademhaling na die langzaam tot bedaren kwam. Vervolgens stuurden we hem weg zodat we alleen konden zijn, maar al snel stak het verlangen om hem te straffen weer de kop op. Wat we ook deden, hij hield ons nooit tegen. Wat we hem ook opdroegen te doen, hij zei nooit ofte nimmer nee.

Uit zelfbescherming verdreven we hem naar een verre uithoek van ons leven. We gingen niet meer uit met hem, hij mocht niet meer bij ons komen eten, we praatten niet meer met hem. We gaven hem zijn telefoon terug en ontboden hem alleen nog voor seks, woeste sessies van drie, vier, vijf uur achtereen, waarna we hem weer naar huis stuurden. We eisten dat hij dag en nacht voor ons klaarstond, en we lieten hem stuteren als een jojo: kom, ga, kom, ga. Met onze andere vrienden hadden we al eeuwen geen contact meer gehad; ons werk was de plek waar we tot rust kwamen en dutjes deden. Als hij niet

bij ons thuis was, staarden we elkaar volkomen uitgeput aan, terwijl dezelfde verbleekte pornofilm zich in een eeuwigdurende herhaling in ons hoofd afspeelde.

Tot de dag kwam dat hij niet meer meteen op onze berichtjes reageerde. Eerst duurde het vijf minuten, daarna tien, toen een uur, en ten slotte: *ik weet niet of ik dat vanavond kan doen, sorry, ik ben erg in de war op dit moment.*

Dat was de druppel. We gingen totaal over de rooie. We raasden door de flat, snikten en smeten glazen kapot en schreeuwden: *wat denkt hij wel de gore smeerlap dit kan hij niet maken.* We konden niet meer terug naar hoe het was, alleen wij tweeën, slappe vanilleseks in de slaapkamer zonder dat iemand toekeek, niets om aan te knagen en in repen te scheuren, enkel onszelf. We raakten zo opgefokt dat we hem wel twintig keer per dag belden, maar hij nam niet op en op het laatst besloten we: nee, dit kan zo niet langer, we gaan hem opzoeken, hij kan zich niet langer voor ons verstoppen, we willen nu godverdomme wel eens weten wat er aan de hand is. We waren woedend, maar de woede was vermengd met een rauwe opwinding, de spannende sensatie van de jacht: de wetenschap dat er straks iets onherroepelijk uit elkaar zou knallen.

We zagen zijn auto voor zijn flat geparkeerd staan en in zijn kamer brandde licht. We riepen hem vanaf de straat maar hij reageerde niet, en omdat we uit de tijd dat we elkaars planten water gaven en elkaars brievenbus leegden nog zijn reservesleutel hadden, besloten we ons zelf maar binnen te laten.

En daar waren ze, in de slaapkamer, onze vriend en zijn vreselijke vriendinnetje. Ze waren naakt en hij lag boven op haar als een malle te pompen. Het zag er zo belachelijk simpel uit na alles wat wij samen hadden beleefd dat we onwillekeurig in lachen uitbarstten.